

תת"ע 6398/05/23 - אריאלה דוד פנחס דובוב נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 6398-05-23 מדינת ישראל נ' דוד
תיק חיצוני: 51250245431

לפני	כבוד השופטת מיכל שביט
מבקשים	אריאלה דוד פנחס דובוב
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

1. בקשה לפי סעיף 90 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "**החוק**") לאיחוד הדין בתיק זה עם הדין בתיק תת"ע (י-ם) 5731-05-23 (להלן: "**התיק האחר**").
2. בתיק זה הוגש כנגד הנאשמת, המבקשת מס' 1, כתב אישום בגין עבירה של נהיגה ברכב בהיותה שכורה, מכוח סירובה לתת דגימה של אוויר נשוף לפי דרישת שוטר, שמועד ביצועה הוא 05.05.23 בשעה 01.50 ומקום ביצועה הוא שדרות יצחק רבין ירושלים מכוון מרכז העיר לכוון סינמה סיטי.
3. בתיק האחר הוגש כתב אישום כנגד נאשם אחר, המבקש מס' 2, בגין עבירה של נהיגה ברכב בהיותו שכור, מכוח סירובו לתת דגימה של אוויר נשוף לפי דרישת שוטר, שמועד ביצועה הוא 05.05.23 בשעה 03.58 ומקום ביצועה הוא שדרות בן צבי 37 ירושלים.
4. כל אחד מהנאשמים כפר במיוחס לו ובכל אחד מהתיקים נקבע התיק לשמיעת הוכחות, לפני מותב אחר באותו בית משפט.
5. לדברי המבקשים, הנאשמים בשני התיקים הנ"ל, מדובר באירועים שאירעו באותה משמרת של אותו שוטר, בזה אחר זה, בשניהם הואשמו הנאשמים בהכשלת בדיקת שכרות שנערכה על ידי אותו שוטר. לטענתם, אי איחוד הדיונים עלול לגרום לפסיקות סותרות של שני המותבים השונים וכן יגרום הדבר לבזבוז זמן שיפוטי יקר ולבזבוז זמן של העדים שיאלצו להעיד פעמיים בשל אותן עובדות.
6. המאשימה מתנגד בתוקף לבקשה. לדידה, אין מדובר בנאשם אחד, אף לא במסכת עובדתית אחת ולא די בכך שמדובר באירועים שנאכפו על ידי אותו שוטר במשמרת אחת כדי להצדיק את איחוד הדיונים כמבוקש.

עוד לדבריה, עדותו של השוטר תבחן בכל תיק לגופו מבלי שיהיה בכל מסקנה שתתקבל בתיק האחד ביחס להתנהלותו של השוטר באותו עניין כדי להשליך על המסקנה שתתקבל ביחס להתנהלותו בעניין האחר בתיק האחר.

7. לאחר שבחנתי את כתבי האישום ואת טיעוני הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי הצדק, בעניין זה, הינו עם המאשימה.

8. בהתאם להוראת סעיף 90 לחוק, "בית המשפט רשאי, בכל שלב שלפני הכרעת הדין, לצוות על איחוד הדין בכתבי אישום נפרדים התלויים ועומדים באותו בית משפט, אם מותר לצרפם בהתאם להוראות סעיפים 86 או 87 ובית המשפט סבור שהצירוף לא יגרום לעיוות דין".

9. על פי הוראת סעיף 86 לחוק, שעניינה צירוף אישומים, "מותר לצרף בכתב אישום אחד כמה אישומים אם הם מבוססים על אותן עובדות או על עובדות דומות או על סדרת מעשים הקשורים זה לזה עד שהם מהווים פרשה אחת...".

10. על פי הוראת סעיף 87 לחוק, שעניינה צירוף נאשמים, "מותר להאשים בכתב אישום אחד כמה נאשמים אם כל אחד מהם היה צד לעבירות שבכתב האישום או לאחת מהן, בין כשותף ובין בדרך אחרת, או אם האישום הוא בשל סדרת מעשים הקשורים זה לזה שהם מהווים פרשה אחת; אולם אין באי-צירופו של צד אחד לעבירה מניעה לשפיטתו של צד אחר".

11. אם כן, שני תנאים מצטברים הם לאיחוד הדין בכתבי האישום, לפי הוראת סעיף 90 לחוק: האחד, כי ניתן היה מלכתחילה לצרפם לכתב אישום אחד לפי הוראות סעיף 86 או סעיף 87 לחוק; השני, כי בית המשפט סבור שהצירוף לא יגרום לעיוות דין.

12. במקרה דנן, שוכנעתי כי אין יסוד לקביעה שמדובר בפרשה אחת ובאישומים ובנאשמים שניתן היה מלכתחילה לצרפם לכתב אישום אחד.

13. עיון בכתבי האישום מלמד כי עסקינן בשני אירועים שונים, בעניינם של נאשמים שונים, שאירעו בהפרש של כשעתיים זה מזה, במקומות שונים. לא די בכך שבשני האירועים בוצעה אכיפה של עבירה זהה על ידי שוטר אחד במשמרת אחת ובאותו מכשיר, כדי לקבוע את זהות העובדות העומדות ביסוד כל אחד מהאישומים או את היותן חלק מפרשה אחת. בכל אחד מהמקרים, יש לבחון כיצד נהגו הנאשם המסוים והשוטר האוכף באירוע המסוים. כפי שטענה המאשימה, בצדק רב, קבלת הטענה משמעה שכל אימת שנאכפות על ידי שוטר מסוים מספר עבירות זהות במשמרת אחת, יוגש בגינן כתב אישום אחד כנגד כל אחד מהנאשמים שבעניינם בוצעה האכיפה. אך ברור הדבר כי זוהי תוצאה שאין לקבלה.

14. נוכח מסקנתי הנ"ל מתייתר הצורך לבחון את קיומו של התנאי הנוסף. עם זאת, יוער כי יש לחשוש שצירוף דיונים כאמור עלול לגרום לעיוות דין. כידוע, על בית המשפט לבחון את נסיבותיו העובדתיות של כל אירוע בהתאם לעדויות המונחות לפניו ובלא שגיבש דעה מוקדמת ביחס לעדויות שתובאנה לפניו. איחוד הדיונים כאמור עלול להביא לידי כך שמסקנות השופט ביחס לתקינות ההליך במקרה האחד, ככל שתהיינה נחרצות וכרוכות בקביעת ממצאי מהימנות ברורים, תגרומנה להטיית דעתו ביחס למקרה האחר, לכאן או לכאן. גם בעניין זה, מסכימה אני עם דברי המאשימה כי תיתכן מסקנה אחת בתיק האחד ביחס להתנהלותו של השוטר באותו עניין ומסקנה אחרת בתיק האחר ביחס להתנהלותו בעניין האחר, מבלי שיהא בדבר משום סתירה. אדרבא, אילוץ המסקנה כי התנהגותו של העד במקרה האחד מעידה על התנהגותו גם במקרה האחר מנוגדת לחובה לבחון בצורה "נקיה" את נסיבותיו של כל עניין.

15. נוכח האמור לעיל אני דוחה את הבקשה.

ניתנה היום, ה' שבט תשפ"ד, 15 ינואר 2024, בהעדר הצדדים.